

Pustnicul

Nicu Hăloiu

Pustnicul

Bate cărările prin munți
murmurând șoptit o rugăciune,
între cer și lume leagă mii de punți
și în orice lucru el vede o minune.

În fundul peșterii și-a făcut altar,
acolo are crucea și câteva icoane,
lacrimile lui ce nu mai au hotar,
îi udă pieptul prin hainele sărmene.

A plecat de mult în pustnicie,
să se hrănească doar cu Duhul Sfânt,
timpul lui deja e-n veșnicie
el e aici, dar nu-i de pe pământ!

Cu barba albă mătură drumeagul,
adus de spate de prea multe metanii
tovarăși buni i-au rămas toiagul
și pașii lui, șiragul de grijanii.

El nu se mai roagă pentru sine,
prea multe nu mai are de cerut,
așteaptă doar sorocul când îi vine,
să plece unde totul a-nceput!

Îmi place
Vezi mai multe reacții